

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/19/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417200520
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2018:8417200520.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: J. o zaplatenie 7.596,90 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 26. 1. 2017 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 7.596,90 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.000,- eur od 24. 10. 2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že žalovaný uzatvoril dňa 12. 7. 2013 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Zmluvu o úvere číslo XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky v znení ich dodatkov. Tvrdil, že na základe tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver, ktorého podmienky čerpania, splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností ako aj ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Tento úver podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe nebol žalovaným riadne splácaný, keďže žalovaný splátky v stanovených termínoch neplnil, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. V žalobe uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu, pričom ku dňu postúpenia výška pohľadávky predstavovala sumu 7.596,90 eur a pozostávala z istiny vo výške 5.000,- eur, riadneho úroku vo výške 2.288,88 eur, úroku z omeškania vo výške 222,76 eur a poplatkov vo výške 85,26 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedená v tejto prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Tvrdiac, že odo dňa postúpenia pohľadávky žalovaný na uplatňovaný nárok neuhradil nič, žalobca uplatnil žalobou nárok na zaplatenie sumy vo výške 7.596,90 eur a pokračujúcich úrokov z omeškania v sadzbe 5,05 % ročne zo sumy 5.000,- eur počnúc dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, teda od 24. 10. 2015 do zaplatenia.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu, Všeobecné obchodné podmienky, Prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok a Zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohou. V priebehu sporu žalobca ako ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predložil platobnú históriu úveru (čl. 72 - 73 spisu), žalovanému adresovanú výzvu k úhrade zo dňa 9. 9. 2015 (čl. 81 spisu),

oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015 spolu s doručenkou (čl. 39 a 82 - 83 spisu) a tiež žalovanému adresované oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 10. 2015 s poštovým podacím hárkom (čl. 29 - 31 spisu).

4. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu spolu s prílohami a výzvou vyjadriť sa k nej bola do vlastných rúk doručená dňa 11. 5. 2017, písomne nevyjadril.

5. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktorom žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na podanej žalobe v celom rozsahu trval. Potom, čo súd postupujúc podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v rámci predbežného právneho posúdenia veci uviedol, že bude potrebné sa v spore zaoberať a skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky s prihliadnutím na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že súdmi SR vrátane Krajského súdu v Prešove bolo už opakovane vyslovené, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nenormuje podmienky aktívnej vecnej legitímácie. Napriek tomu z opatrnosti poukázal na to, že postúpeniu pohľadávky v danom prípade predchádzala výzva banky žalovanému zo dňa 9. 9. 2015 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015, ktoré mu bolo riadne doručené, čo preukázal doručenkou k nemu. Podľa žalobcu postupoval sa teda zosplatený úver a jeho aktívna vecná legitímácia je preukázaná jednak zmluvou o postúpení pohľadávok, ako aj oznámením postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky. Skutočnosť, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nenormuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky, ale týka sa ochrany bankového tajomstva je podľa žalobcu zrejme aj z dôvodovej správy k predmetnému zákonnému ustanoveniu. Žalobca zároveň poukázal na to, že všeobecne platným princípom, potvrdzovaným aj judikatúrou Najvyššieho súdu a Ústavného súdu SR je preferencia výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a nie jeho neplatnosti, a nakoľko § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky, nie je rozhodujúce či tam uvedené podmienky boli alebo neboli dodržané, lebo tie sa netýkajú platnosti postúpenia pohľadávky, ale ochrany bankového tajomstva. Žalovaný navyše podľa žalobcu bol písomne vyzvaný tak, ako to predpokladá dané zákonné ustanovenie, a to jednak výzvou zo dňa 9. 9. 2015 ako aj oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré podľa doručenky riadne prevzal a ktoré takisto môže byť považované za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

6. Stanovisko žalovaného k žalobe na pojednávaní bolo také, že plateniu sa nevyhýba, ale nemá na to momentálne finančné prostriedky, ak by mu bol poskytnutý splátkový kalendár, bol by platil. Uviedol, že do banky niekoľkokrát telefonoval, ale povedali mu, že už tam nie je registrovaný, že už to tam oni nemajú, pričom až teraz prvýkrát počuje meno žalobcu a že jeho pohľadávku má mať takáto firma.

7. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomného vyjadrenia žalobcu zo dňa 18. 9. 2018, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, nakoľko vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhoval. Po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

8. Dňa 12. 7. 2013 žalovaný uzavrel v Poprade so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 5.000,- eur žalovanému. Žalovaný sa zaviazal splatiť tento úver v 120 mesačných splátkach vo výške 101,14 eur splatných k 20. dňu kalendárneho mesiaca, so splatnosťou poslednej splátky dňa 20. 7. 2023, a to inkasom z inkasného účtu. Celková čiastka spojená s úverom mala byť podľa zmluvy vo výške 11.721,59 eur, pri RPMN 22,15 % a úrokovej sadzbe 19,90 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 16,27 %. V článku I bod 10 zmluvy je uvedené, že ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená okrem iného postúpiť pohľadávku. V článku III zmluvy označenom ako Záverečné ustanovenia v bode 3 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

9. Podľa bodu 19.16. žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (čl. 28 spisu) klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky

voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.

10. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorú súdu predložil spolu so žalobou (čl. 32 - 36) a ktorej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené (článok V bod 5.1 zmluvy o postúpení pohľadávok) s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie (článok II bod 2.1 zmluvy) každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane pohľadávok zo zmlúv o úvere. Žalobca spolu s touto zmluvou predložil súdu aj výpis z jej prílohy č. 1 týkajúci sa pohľadávky voči žalovanému a tiež žalovanému adresované oznámenie postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 30. 10. 2015 o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 12. 7. 2013 voči žalovanému na žalobcu (čl. 31) spolu s poštovým podacím hárkom (čl. 29 - 30). Na strane 4 žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok sa v článku IV označenom ako „Vyhlásenia zmluvných strán“ v bode 4.2 písm. d) nachádza vyhlásenie v zmysle ktorého Postupca výslovne potvrdzuje, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

11. Žalobca v spore tvrdil, že pre nesplácanie úveru žalovaným pôvodný veriteľ- banka vyhlásil dňa 30. 9. 2015, po predchádzajúcom upozornení žalovaného písomnou výzvou banky zo dňa 9. 9. 2015 mimoriadnu splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil súdu jednak uvedenú výzvu zo dňa 9. 9. 2015 (čl. 81) ako aj žalovanému adresované „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 30. 9. 2015 (čl. 39 a 82 spisu) spolu s doručenkou o prevzatí daného oznámenia žalovaným dňa 5. 10. 2015 (čl. 83 spisu). V uvedenej výzve zo dňa 9. 9. 2015 banka žalovanému oznámila, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 12. 7. 2013 ku dňu 8. 9. 2015 vo výške 2.498,47 eur a súčasne ho vyzvala na úhradu dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že ak sa tak nestane, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti mu oznámila, že vzhľadom na porušenie v zmysle bodu 8.1 písm. a) obchodných podmienok vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29. 9. 2015 a žiada o uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 7.507,71 eur najneskôr do 15 dní.

12. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 18. 9. 2018 a predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaný na poskytnutý úver uhradil celkovo iba sumu 117,13 eur úhradami zo dňa 20. 8. 2013 (101,14 eur) a zo dňa 20. 9. 2013 (15,99 eur).

13. Žalobca teda podanou žalobou uplatnil nároky zo zmluvy o úvere vo výške spolu 7.596,90 eur špecifikované v žalobe tvrdiac, že zmluva o úvere spĺňala všetky náležitosti podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch a že daná pohľadávka bola mu platne postúpená pôvodným veriteľom- bankou.

14. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu týmto pôvodným veriteľom postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offo, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podoporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 týkajúce sa takisto žalobcu z ktorých cit.: “Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014).“

15. Žalobca tvrdil a argumentoval, že je aktívne vecne legitimovaný na súdne uplatnenie predmetnej pohľadávky. Súd vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania však konštatuje, že s tvrdením žalobcu o preukázaní existencie jeho aktívnej vecnej legitímácie na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky voči žalovanému sa nestotožňuje. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

16. Predmetom zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 12. 7. 2013 uzavretej žalovaným s bankou, ktorej predmetom podnikania, vychádzajúc zo zápisu v obchodnom registri je okrem iného poskytovanie úverov bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému ako dlžníkovi so záväzkom dlžníka tieto vrátiť a zaplatiť úroky, išlo teda o úver, konkrétne o spotrebiteľský úver, čo koniec koncov zodpovedalo aj prejavenej vôli strán, ktoré v zmluve sami poskytovaný účel označili ako „spotrebný úver na čokoľvek“, pričom súčasťou zmluvy ako jej príloha boli aj „štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“. Skutočnosť, že jednalo sa o spotrebiteľský úver a spotrebiteľskú zmluvu medzi stranami ani nebola sporná. Veriteľom, s ktorým žalovaný vstúpil do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 12. 7. 2013 bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, teda ku dňu 23. 10. 2015 § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

17. Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

18. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nestanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Argumentácia žalobcu pritom navyše napríklad úplne opomína fakt, že aj všeobecná zákonná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525 ods. 1 a 2 účinná už v čase keď malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky (23. 10. 2015) jasne stanovovala, že postúpiť nemožno pohľadávku, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti potom treba

poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods. 1 a 2 v spojení s § 3 ods. 1 a 2 a § 5 písm. b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods. 8 (pôvodne § 92 ods. 7) striktnie reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nespliatných pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov), a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktno upravených zákonných podmienok. Ak žalobca tvrdí, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sa týka len úpravy bankového tajomstva a neposkytuje žiadnu ochranu klientovi vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky, tak s týmto súd nesúhlasí. Skutočnosť, že uvedené ustanovenia zákona o bankách (§ 89 a nasl.), vrátane § 92 ods. 8 slúžia práve na ochranu klienta a to aj vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky jasne preukazuje už to, že celá daná časť zákona o bankách (štrnásť časť) má názov Ochrana klientov a bankové tajomstvo.

19. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylnou od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylnou od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods. 1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (12. 7. 2013) sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve sa považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa.

20. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nenormuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky, pričom žalobca poukazoval na súdne rozhodnutia podporujúce tento názor súd dáva do pozornosti aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 3. 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 ktorý túto argumentáciu žalobcu jednoznačne vyvracia. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

22. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť

právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

23. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods. 8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

24. Žalobca tvrdí, že zákonné podmienky postúpenia splnené boli, lebo klient (žalovaný) bol v dlhodobom omeškaní s plnením svojich záväzkov (podľa žalobcom predloženého výpisu z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok na čl. 38 spisu ku dňu postúpenia pohľadávky trvalo omeškanie žalovaného 761 dní) a že je splnená aj zákonná podmienka písomnej výzvy banky, ktorou tu bola jednak výzva zo dňa 9. 9. 2015, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015. Súd však je názoru, že uvedené výzvy nepreukazujú splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, a to z dôvodu nezachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky.

25. Súdu z jeho činnosti je známy názor žalobcu, že zo zákona nevyplýva podmienka uplynutia 90 dní kalendárnych dní medzi výzvou a samotným postúpením pohľadávky. Tento názor žalobcu však súd nezdiera. Nepodporuje ho nielen logika a účel danej zákonnej úpravy, ale ani jej výslovné gramatické zákonné vyjadrenie. Kľúčové sú tu z hľadiska ich vyjadrenia a celého kontextu prvé dve vety § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré treba vnímať komplexne a vo vzájomných súvislostiach. Prvá veta jasne hovorí, že Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Druhá veta hovorí, že Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

26. Za danej dikcie zákona podľa názoru súdu logicky neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že postupnosť daných krokov musí byť taká, že pri omeškaní klienta ako prvý krok najskôr musí byť písomná výzva banky, a až po nasledujúcom nepretržitom 90 dňovom omeškaní klienta (druhý krok), ktoré po nej nasleduje je možné platné postúpenie pohľadávky. Slovíčko „napriek“ by v danom kontexte inak nedávalo zmysel, čo jasne potvrdzuje druhá veta predmetného zákonného ustanovenia, ktorá len podporuje záver o tom, že účelom zákona bolo po výzve banky poskytnúť klientovi 90 dňovú ochrannú lehotu, v rámci ktorej môže zvrátiť cesiu pohľadávky banky tým, že ešte pred postúpením uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva s výnimkou prípadu, kedy by šlo o tak povediac „notorického neplatiča“ ktorého omeškanie by v súhrne presiahlo jeden rok (§ 92 ods. 8 veta druhá, časť za bodkočiarkou).

27. Ak by zákonodarca daným vyjadrením v § 92 ods. 8 zákona o bankách (v prvej vete) nezamýšľal poskytnutie 90 dňovej ochrannej lehoty klientovi banky na zvrátenie postúpenia pohľadávky, potom by druhá veta predmetného ustanovenia (a to tak jej časť pred bodkočiarkou ako aj za ňou) nedávala zmysel, nakoľko v druhej vete sa jasne hovorí že právo postúpiť pohľadávku banka nemá ak klient ešte pred postúpením svoj záväzok celkom uhradí okrem prípadu, kedy by súčet jeho omeškaní presiahol jeden rok, kedy by už ani danou úhradou postúpenie pohľadávky zvrátiť nemohol. To, že dané ustanovenie limituje právo banky postúpiť pohľadávku určitou lehotou je absolútne zrejmé, keďže po výzve banky je klientovi daná možnosť ešte pred postúpením záväzkov celkom uhradiť. Je tu teda daná lehota „do postúpenia“, ktorej začiatok sa odvíja práve od výzvy banky. Ak by potom platil názor žalobcu, tak by bolo v podstate na voľnom uvážení banky, či po danej „výzve“ v zmysle prvej vety poskytne na plnenie omeškaného záväzku s príslušenstvom klientovi lehotu len 1 deň alebo 90 dní, čo okrem toho, že by to bolo absolútne netransparentné a vo vzťahu ku klientom absolútne nepredvídateľné, zjavne by

ani nenapĺňalo predstavu zákonodarcu, ktorý jasne stanovil, že ak „napriek“, teda aj po písomnej výzve banky je klient aj tak 90 kalendárnych dní v omeškaní, je možné postúpenie pohľadávky s výnimkou prípadu, ak klient ešte pred postúpením, teda práve rámci uvedenej 90 dňovej lehoty svoj záväzok celkom uhradí.

28. Aj z aktuálneho z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 4. 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 v ktorom opätovne bola odmietnutá argumentácia žalobcu, že § 92 ods. 8 zákona o bankách nenormuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky vyplýva (viď bod 21 jeho odôvodnenia) že, cit.: „Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.“

29. V danom prípade žalobca do vyhlásenia dokazovania za skončené predložil len písomné výzvy zo dňa 9. 9. 2015 a zo dňa 30. 9. 2015 od ktorých do dňa 23. 10. 2015, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky neuplynula lehota 90 dní, preto toto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

30. Súd vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že v danej situácii vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky na žalobcu je bezpredmetné prehlásenie v článku IV. bod 4.2 písm. d) Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015, v zmysle ktorého mal postupca potvrdiť, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. I keď nemožno vylúčiť, že všetky ostatné pohľadávky postupované uvedenou zmluvou tieto predpoklady spĺňali, pohľadávka voči žalovanému ich z dôvodov už uvedených (nezachovanie ochranej zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou banky a samotným postúpením) nespĺňa.

31. Čo sa týka argumentácie žalobcu v prospech platnosti postúpenia pohľadávky a jeho aktívnej vecnej legitímácie a jeho poukazov na súdne rozhodnutia, ktoré majú podporovať jeho názor, tak k tomu súd dodáva nasledovné.

32. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd tu navyše pripomína, že vývoj právnej úpravy pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru zavŕšený súčasnou úpravou v Zákone o spotrebiteľských úveroch (viď jeho § 17) jednoznačne svedčí podľa názoru súdu tomu výkladu, ktorý prezentuje súd a teda aj názoru, že záver uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu na ktoré poukazoval žalobca je na daný prípad absolútne neaplikovateľný. I keď súčasná úprava v § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch samozrejme nie je aplikovateľná späť a tak na postúpenie pohľadávky zmluvou zo dňa 23. 10. 2015 nedopadá, jednoznačne svedčí o posune v tom zmysle, že boli dávno prelomené závery vyššie uvedeného súdneho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR na ktoré poukazoval žalobca a že toto je v súčasnosti absolútne neaplikovateľné pri postúpení pohľadávky z banky na nebanku zo spotrebiteľského úveru vzhľadom na jasnú a výslovnú osobitnú zákonnú úpravu v § 92 ods. 8 zákona o bankách platnú v čase postúpenia pohľadávky.

33. Súdu sú známe aj názory podporené niektorými autormi (JUDr. Kristián Csach, PhD, LL.M publikované v časopise Súkromné právo č. 1/2015) podľa ktorých ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnu legitímáciu postupníka pohľadávky a že táto úprava by sa mala týkať len problematiky bankového tajomstva. S týmito názormi sa však súd nestotožňuje a z dôvodov ktoré už uviedol nemá žiadne pochybnosti o tom, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré nevyhnutne musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky a že týmito pravidlami sú odchylne od všeobecných pravidiel v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Koniec koncov, úplne

jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností to aktuálne judikoval aj Najvyšší súd SR v už spomenutých rozsudkoch sp. zn. 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017.

34. Ani neplnenie povinnosti dlžníka, ktorý podľa platobnej histórie na úver vo výške 5.000,- eur uhradil len 117,13 eur nič nemení na tom, že súd musel z úradnej povinnosti prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani nesporná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi - spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o bankách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka splácať úver, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil.

35. Ak žalobca poukazoval na množstvo rozhodnutí iných súdov podporujúcich jeho záver o platnosti postúpenia a aktívnej vecnej legitímácii, tak súdu sú známe takéto názory a rozhodnutia, týmito však nie je viazaný a nestotožňuje sa s nimi. Žalobca navyše poukazoval na rozhodnutia krajských súdov. Súd už ale uviedol, že aktuálne najvyššia súdna autorita všeobecného súdnictva v Slovenskej republike (Najvyšší súd SR) zaujala k danej otázke v rozsudkoch 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017 rovnaké stanovisko, z akého vychádzal aj súd v tu prejednávanom spore a síce že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). S poukazom na článok 2 základných princípov Civilného sporového poriadku súd uvádza, že v okolnostiach tu súdeného sporu nenašiel žiadne relevantné a presvedčivé argumenty pre odklon od uvedených záverov Najvyššieho súdu SR s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

36. Opačné názory doterajšej súdnej praxe nižších súdov okrem tých argumentov, dôvody nestotožnenia sa s ktorými súd uviedol už vyššie boli prevažne založené na dvoch základných argumentoch, a síce existencii osobitej dohody vo všeobecných obchodných podmienkach banky umožňujúcej takéto postúpenie pohľadávky banky a na preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, čím žalobca argumentoval na pojednávaní aj v tu súdenej veci.

37. V tejto súvislosti však súd je toho názoru, že neobstojí argumentácia o „dohode“ umožňujúcej postúpenie pohľadávky odchyľne od podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách, akou tu má byť dojednanie v bode 19.16 žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (keďže článok I bod 10 samotnej zmluvy len všeobecne hovorí o práve postúpiť pohľadávku, a teda tam nejde o dohodu o odchylnom dojednaní podmienok postúpenia). Dohoda s takými zásadnými následkami, akými by malo byť obídienie striktného zákonného rámca postúpenia bankových pohľadávok uzatvorená so spotrebiteľom na ochranu ktorého dané ustanovenia práve slúžia, ak by mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie by musela byť výsledkom jednoznačne danej a preukázanej slobodnej vôle oboch zmluvných strán vyžadujúcej informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Podľa názoru súdu tieto náležitosti v žiadnom prípade nemôže spĺňať takéto jednostranne pripravené, individuálne nevyjednané a vopred predtlačené prehlásenie veriteľa v obchodných podmienkach, ktoré dlžník zjavne nemal možnosť ovplyvniť či vylúčiť. Navyše súd tu dáva do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s absolútne rovnakým významom ako je tu bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere už bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve Slovenskej sporiteľne, a.s. (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/199/2016) čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka.

38. Ani argumentácia žalobcu o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu tu podľa názoru súdu neobstojí, lebo v danej veci ide o jasné porušenie zákonných podmienok kde iný výklad ako je výklad so záverom o neplatnosti postúpenia pohľadávky nie je možný. Priorita výkladu, ktorá nezakladá neplatnosť zmluvy pred výkladom, ktorý ju zakladá ktorej sa odvolával žalobca je možná len ak sú možné obidva výklady, čo ale nie je tento prípad. Navyše treba si uvedomiť, že postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt nie je právnym vzťahom, ktorý by sa dotýkal len postupcu a postupníka, ale priamo sa dotýka tretej osoby- klienta banky, ktorý nie je stranou zmluvy o postúpení pohľadávky a práve preto zákonodarca prijal právne normy na jeho ochranu pri postúpení bankovej pohľadávky. Preto teória o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu aplikovateľná predovšetkým v priamych vzájomných vzťahoch zmluvných strán nemôže zhojiť zjavné porušenie zákona slúžiace na ochranu

tretej strany - klienta banky -spotrebiteľa. Ide tu o tak zásadné nedostatky v citlivej sfére poskytovania bankových úverov pri ich postúpení na nebankový subjekt mimo bankového dohľadu, že vzhľadom na logiku, účel a význam právnej úpravy v § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné nerešpektovať tam predpísané zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky.

39. Pomerne často je pri argumentácii v prospech platnosti postúpenia bankovej pohľadávky zo strany postupníkov takej pohľadávky prezentovaný názor, že v § 92 ods. 8 zákona o bankách je výnimka v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok. Tento názor ale podľa názoru súdu nemá oporu v zákonomnom znení § 92 ods. 8 zákona o bankách, lebo z toho je zrejmé, že výnimka v druhej vete za bodkočiarkou podľa ktorej ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok (druhá časť druhej vety § 92 ods. 8) sa vzťahuje len k prvej časti tejto druhej vety, teda len k prípadu, keď by notarický neplatič, ktorý meškal so splácaním viac ako rok sa chcel vyhnúť postúpeniu úhradou na poslednú chvíľu (prvá časť druhej vety) ale nijako nesúvisí s prvou vetou § 92 ods. 8 upravujúcou ochrannú 90 dňovú lehotu ako jeden zo zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky. Koniec koncov, aj uvedený záver našiel aktuálne potvrdenie v už spomenutých rozsudkoch Najvyššieho súdu SR sp. zn.7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017.

40. V súvislosti s odvolávaním sa žalobcu na súdnu prax súd uvádza, že okrem už spomenutých rozsudkov Najvyššieho súdu SR aj v množstve iných súdnych rozhodnutí (aj všetkých krajských súdov naprieč republikou) je prezentovaný záver o absolútnej neplatnosti postúpenia bankovej pohľadávky uskutočneného v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/139/2017 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/46/2016 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/254/2016 (týka sa žalobcu), rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/899/2015 a 13Co/204/2016 (týkajú sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/493/2015 (týka sa žalobcu) či Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/406/2015 (týka sa žalobcu).

41. Ďalej súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 16C/149/2014, či Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/226/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/240/2015.

42. Súd ďalej podporne poukazuje na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom tunajšieho súdu potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 zo dňa 18. 1. 2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (17Co/139/2017, 14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

43. Ak žalobca na podporu svojich názorov argumentoval rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom aj tunajšiemu súdu, tak súd opätovne pripomína, že žalobcom uvádzané rozhodnutia nie sú v žiadnom prípade prevažujúcim právnym názorom tohto súdu. Naopak z verejne dostupných rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vyplýva, že prevažujúci názor senátov tohto súdu je taký, že zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky inému subjektu ako banke, ktorými sú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách postúpenie splatnej pohľadávky, s ktorej plnením je spotrebiteľ nepretržite v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní a túto ani napriek písomnej výzve v tejto lehote nesplnil, a od 23. 12. 2015 aj zákaz postúpenia bankovej pohľadávky vybraným subjektom podľa § 17 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách poskytovaných spotrebiteľom (zákon č. 438/2015 Z. z.) predstavujú k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenia (lex specialis), ktorých cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky na subjekt mimo sféru kontrolovanú dohľadovým orgánom. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

44. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu o platnosti postúpenia pohľadávky a z dôvodov, ktoré vyššie uviedol má za to, že jednalo sa tu o absolútne neplatný právny úkon a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitímáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky.

45. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba proti nemu bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods. 1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Vzhľadom na

uvedené súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodol v druhom výroku tohto rozsudku tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.